Andreea Filip
Răzvan Voicu
Michaela Al. Orescu
Anton Lixăndroiu

UN GÂND ADEVĂRAT PENTRU ROMÂNIA NOASTRĂ!

Bucureşti
2007

Andreea Filip
Răzvan Voicu
Michaela Al. Orescu
Anton Lixăndroiu

UN GÂND ADEVĂRAT PENTRU ROMÂNIA NOASTRĂ!

aneea_filip12@yahoo.com, rzvnvoicu@yahoo.com,
dacicus1919@yahoo.com

ISBN:978-973-0-05212-1

Introducere

Această carte reprezintă o continuitate firească a celorlalte cărți (Când va izbândi România ? volumul I şi II, autor Răzvan Voicu, Lupta noastră, victoria României ! autor Răzvan Voicu, Ecologia în Universul Istoriei, autor Răzvan Voicu şi Cred în izbânda românismului nostru ! autor Anton Lixăndroiu.Cei patru autori, Andreea Filip, Michaela Al. Orescu, Anton Lixăndroiu şi Răzvan Voicu arată că avem, ca Națiune o istorie de mii de ani, că am ajuns într-o situație extrem de gravă privind viitorul românismului nostru. Cei patru autori, având vârste diferite demostrează că românismul şi mai ales lupta pentru păstrarea lui (adică a tradițiilor, a teritoriului național, a limbii române, a obiceiurilor, a datinilor) se realizează cu credință infinită în viitorul Națiunii noastre.Noi, autorii, am vrut să vă aducem aminte că toți românii avem o datorie față de miile de ani de istorie națională, față de valorile noastre singurele capabile să ne caracterizeze, să ne ofere o nişă printre națiunile Lumii.

Aceste valori, trebuie percepute, trebuie înțelese numai aşa vom fii în stare să luptăm pentru ele astfel încet dar sigur vom dispărea din istorie. Cu această carte am încercat să aducem cititorilor, un suflu nou în a înțelege lupta noastră în păstrarea valorilor româneşti. În acelaşi timp încercăm să atragem atenția, că reuşita noastră nu va venii datorită implicării factorilor de decizie, care sunt plătiți pentru aceasta, ci numai din partea noastră, a celor ce cred din tot sufletul în viitorul Națiunii Române.

Cugetări

dr. ing. Răzvan Voicu

Inteligența fără nimic altceva reprezintă un lucru important, dar inteligența pusă în slujba adevărului este mirifică.

◊

Un om de Stat cu adevărat valoros, are ca prioritate nu propria pesoana, ci propria Națiune.

◊

Dacă mergi singur pe un drum sau eşti prea deştept sau prea prost.

◊

Cedezi când nu ştii, te predai când nu poți.

◊

Din ştiința înțelepților se formează calea adevărului.

◊

Un suflet nobil îşi are obârşia în izvoarele adevărului.

◊

Să zâmbeşti forțat mai este cum mai este, dar să râzi forțat este culmea ipocriziei.

◊

Prin izvoarele lor munții îşi oglidesc istoria.

◊

Harul omului de geniu nu este în a învăța masele, ci să arate Lumii că mai există şi un alt drum adevărat.

◊

Numai Națiunile care-şi crează lideri, cu adevărat valoroşi, vor avea un viitor cu adevărat valoros.

Timpul nu este valoros pentru cei ce îl au, ci pentru cei ce nu-l au.

◊

Pe drumul adevărului, inteligența numai susținută de caracter şi combativitate aduce vistoria

◊

Cine îți vrea sufletul, trebuie întâi să ți-l dea pe al lui şi să mai aibă şi suflet de calitate.

◊

Dacă ai milă pentru toți nu mai ai milă pentru nimeni.

◊

Calitatea caracterului provine din nişa sufletului.

◊

Adevărata istorie se creează prin lupta continuă dintre trecut şi viitor.

◊

Înțelepciunea nu are scop ci numai finalitate.

◊

Măreția unei mânăstiri se vede printre biserici.

◊

Cu cât te implici şi rezolvi treburi mai grele, cu atât eşti mai valoros.

◊

Degeaba mergi inainte dacă gândeşti numai înapoi.

◊

Nu neapărat cei din prima linie înțeleg idealul luptei.

◊

Pacea reprezintă timpul de pregătire pentru război.

Zborul nu reprezintă în primul rând desprinderea față de pământ, ci ne arată cât de mici suntem în Univers.

◊

Laşitatea provine din neîncrederea de sine.

◊

Cel ce vede în pădure un obstacol nu are nici un orizont.

◊

Prima carte realizată este o atitudine, a doua este o certitudine!

◊

Elementul finit este esențial în creația infinită.

◊

Trebuie să înțelegem pentru a crea şi trebuie să creem pentru a înțelege.

◊

Omul de caracter este minuscul pentru Univers, dar măreț pentru Pământ.

◊

Mersul înainte, neținând seama de drumul adevărului, este mai puțin eficient decât mersul înapoi, dar doar pentru scurt timp.

◊

Esența înțelepciunii nu este să înțelegi lucrurile, ci să vezi de unde provin.

◊

Cartea cu adevărat valoroasă aduce progres atât intelectual cât şi spiritual.

◊

Cine percepe cu adevărat timpul, nu are timp!

Planeta Pământ are o grea povară: omul.

◊

Să cugeți trebuie să ai cu ce, să înțelegi trebuie să ai de ce!

◊

Să nu crezi în nimic mai este cum mai este, dar să te ataşezi unei credințe numai din snobism este foarte grav.

◊

Judecătorul judecă din prisma lui, Natura din prisma ei!

◊

Treptele credinței sunt infinite, toate au importanța lor!

◊

Menirea din suflet provine!

◊

Mintea completează sufletul!

◊

Să trăieşti numai pentru a exista nu are nici o valoare, să exişti numai pentru a ajuta este sublim.

◊

Şuieratul munților, nemurirea gândului!

◊

Strălucirea izvoarelor luminează calea sufletelor curate!

◊

Oamenii mint pentru că le este frică de adevăr!

◊

Egoismul provine din neperceperea altruismului.

Niciodată munții nu reprezintă doar o imagine trecătoare ci o stare de spirit!

◊

Nu forța intelectului guvernează Lumea, ci intelectul forței.

◊

Marea artă a unui om, care urmează calea dreptății, nu este să lupte ci să-i determine pe alții să lupte.

◊

Curajul omului nu vine din atitudine ci din certitudine.

◊

Stânca este semeață în contextul muntelui.

◊

Vulturul percepe în primul rând caracteristica mişcării!

◊

O educație adevărată provine dintr-o credință adevărată.

◊

Dinamismul creator derivă din drumul înțelepciunii.

◊

A avea caracter reprezintă o virtute, a înțelege de ce trebuie să ai ai caracter reprezintă o înțelepciune.

Lupta pentru viitorul nostru !

dr. ing. Răzvan Voicu

Tinerii din ziua de astăzi au un viitor incert din mai multe puncte de vedere. Prin valul de informații cu care sunt bombardați zilnic aceşti tineri nu au nici o şansă să-şi creeze un caracter propriu şi integru.Sigur sunt şi excepții, dar acele excepții sunt sau izolate sau ademenite către diverse activități, plătite bine, li se va da mult de lucru, pentru ca tot timpul să şi-l consume muncind, creînd lucruri finite, utile pentru patronii lor dar în mod mult mai puțin utile pentru existența Terrei.

Tinerii sunt îndepărtați sistematic de la lucrurile cu adevărat profunde, de la credința adevărată, de la respectarea timpului, adică timpul lor nu va mai fi al lor.Fără a fi autodidact şi nu numai, în privința literaturii unor mari oameni ai lumii nu poți înțelege cu adevărat esența lucrurilor. Tehnica, nu este folosită, din păcate, în consolidarea caracterului tânărului ci este folosită la deteriorarea lui. Chiar dacă tehnica are şi părțile ei bune, utile în multe domenii, a devenit la îndemâna oricui, adică a pătruns în viețiile oamenilor când aceştia, în mare parte nu erau pregătiți să o primească. Această tehnică trebuie compartimentată după modul de înțelegere al oamenilor, după aspirațiile lor, după intențiile lor, etc.

În ziua de astăzi informațiile sunt atât de multe încât nu pot fi triate, decât de cei care sunt formați deja sau de cei care într-adevăr sunt la şcoli de elită, ceilalți iau informațiile de bune ceea ce reprezintă o mare greşeală.

La noi, la români, tinerii pe lângă că o duc greu, un mic procent dintre ei o duc bine, mai sunt şi bombardați informatic cu tot felul de lucruri din diverse țări, neavând bază pentru a înțelege aceste lucruri. Adică li se insuflă că numai în occident se poate trăi cu adevărat, că acolo este totul aurit. Ce poate să înțeleagă un adolescent care nu este încă format, cum mai poate el să aibă încredere în viitorul țării lui, cum mai poate să lupte pentru țara lui? Aceste lucruri sunt adevărate nu numai la români.

Occidentalizarea, de multe ori excesivă, nu va putea păstra identitatea noastră națională. Nu suntem pregătiți pentru americanizare decât dacă ne vom pierde o parte din istoria noastră ancestrală. Nu am nimic cu unica superputere a lumii U.S.A., dar trebuie să luăm de la americani, numai ce ne ajută pe noi, ca Națiune şi să ne păstrăm nișa națională în multitudinea popoarelor şi națiunilor. Aceste lucruri sunt spuse fără ură față de vreo națiune, ci numai din dorința de a exista ca Națiune Română şi în viitor.

Tinerii de astăzi sunt îndreptați fără să-şi dea seama către o societate omogenă, în care singura bucurie va fi navigarea pe internet şi televizorul.

Deci pot fi uşor dominați. Le va plăcea să fie dominați precum sclavul care-l faci să creadă că este fericit cu sclavia şi niciodată nu va mai dori libertatea.

Nu se va ajunge la nivelul de sclavi din antichitate sau evul mediu, dar vor fi sclavii fluxului de informații cu mulțumire directă, imediată. Cărțile, singurele care-ți formează cu adevărat o gândire, vor fi date uitării. Demografia țărilor sărace va creşte exponențial, iar țările dezvoltate nu vor mai face față valurilor succesive de emigranți şi vor dispărea precum a dispărut şi Imperiul Roman. Din fericire pentru Europa, barbarii care au distrus Imperiul Roman de Apus au fost europeni, capabili să-şi însuşească din valorile civilizației romane, dar cei ce vor termina în timp țările civilizate actuale, în mare parte nu sunt capabili să-şi însuşească cu adevărat civilizația europeană.

La un moment dat atât civilizația mondială, cât şi progresul mondial vor fi stopate de incultură, neştiință şi egoism. Dacă nu se va înțelege cu adevărat acest lucru, va urma haosul şi dispariția umanității. Nu sunt pesimist, nici vorbă, dar nu pot să nu observ nişte lucruri. Luxul va scădea pentru mulți oameni, pentru că şi resursele naturale vor scădea, va trebui să te mulțumeşti cu din ce în ce mai puține lucruri inclusiv morale, pentru că aşa vei fi educat, dacă vei încerca să ripostezi în mod civilizat, vei fi izolat spunându-se că vrei să stopezi bunul curs al istoriei şi că nu percepi aşa cum trebuie viitorul.Cei care conduc Lumea şi vor conduce Lumea, vor fi cei ce domină informația şi dar mai ales modul de a crea informația.

Menținerea, atât în Europa cât şi în alte țări civilizate, a unei vaste culturi se realizează în primul rând prin conştientizarea că există această cultură şi pe urmă cu păstrarea în sine a acestei culturi.

Noi românii prin vechile noastre tradiții, obiceiuri, cultură suntem ca un mic paravan în față omogenizării populației globului şi de aceea suntem ținuți în săracie, de aceea avem o parte din politicieni trădători ceea ce reprezintă lucrul cel mai grav, de aceea suntem condamnați că noi nu ne putem ” civiliza”. Prefer să rămânem ”necivilizați” şi să ne păstrăm tradițiile noastre ancestrale care existau înainte ca multe alte țări civilizate să apară. În mod normal ar fi trebuit să fie o conlucrare între Națiuni şi nu o impunere a celor mai puternice. Dar niciodată nu va fi aşa. Sigur, pentru noi europenii contează ca superputerea care conduce Lumea, să aparțină tot civilizației europene. Este un punct de vedere.

Părerea mea este că oamenii regresează din punct de vedere moral chiar dacă tehnica avansează.Tehnica avansează dar nu pe principii altruiste ci pe principii materialiste şi atâta timp cât totul se finalizează prin bani şi cu bani nu vom avea cum să progresăm moral. Acest lucru se vede şi în deteriorarea sistematică şi clară a Planetei noastre.Măsurile care sunt luate sunt de suprafață, dar nu rezolvă problema mediului în profunzime.

După parerea mea egoismul este defectul cel mai mare al omului. Dacă acest egoism nu se va diminua în timp din structura umană, nu văd un viitor impetuos. Nu pot să nu observ în ce direcție ne îndreptăm.

Scriu aceste rânduri, pentru tinerii români şi nu numai, care au caracter, sunt naționalişti moderați, sunt altruişti şi înțeleg aceste lucruri creându-şi câmp de a activa cu bătaie îndelungată.

Avem tineri extraordinari în țara noastră, dar nu prea se ocupă nimeni de ei şi este uşor de înțeles de ce, dar eu am încredere că ei vor învăța şi vor izbândi atât profesional cât şi moral.

Aceştia se vor adapta şi vor lupta pe drumul liniei naționale şi chiar dacă vor întâpina multe greutăți, multe oprelişti, nu vor ceda şi vor merge până la capăt pentru că vor fi alimentați de miile de ani de istorie națională cât şi de puternice câmpuri energetice acumulate în mii şi mii de ani. Sunt convins de acest lucru. O linie națională atât de încercată şi ancestrală ca a noastră, a românilor, se poate menține numai cu sacrificii, cu o imensă conştiință națională, cu spirit combativ dotat cu un adevărat senzor la schimbările istorice.

Noi românii, senzori istorici am tot avut, dar aproape niciodată nu am fost lăsați să punem în practică ceea ce am detectat noi, pe vechiul drum al istoriei naționale.

Tinerii sunt schimbați nu pentru ei ci pentru cei ce vor conduce lumea, fără limite, prin forța electronică şi procesul democrației dictate. Nu mai este democrația actuală, ca cea americană din secolul al XIX – lea când chiar era o democrație autentică, acum democrația se schimbă în funcție de interesele marilor trusturi din diverse domenii. Sigur, în Europa şi USA, Australia, Canada etc, nu poate exista altceva în care se mai şi progresează, decât democrația dar cu State naționale.

Mizeria continuă în care ne scăldăm provine din lipsa de profesionalitate, de omenie datorită trădării continue de peste 2000 de ani. Şi celebrii daco-geţi, aşa cum am mai spus, au avut trădătorii lor şi tocmai trădătorii lor au avut funcţii de conducere şi le-au perpetuat până în zilele noastre.Cât chin şi batjocură au suportat şi mai trebuie să suporte românii de la cei de la conducere, pentru a avea ”dreptul” să-şi apere demnitatea, pământul şi tradiţiile?

La noi, din cauză acestor trădători ordinari nu ştiu cine va putea să-şi poarte crucea dar şi să invingă.

La noi în ţară aproape totul este haotic, pentru că nu există încrederea între oameni, pentru că cel mai mare duşman al românului tot românul este şi când te gândeşti că înainte, daco-geţii îşi respectau atât de mult etnia încât sclavi, care nu erau mulţi, erau numai din alte etnii, credinţa zalmoxiană nu permitea ca daco-geţii să aibă sclavi tot dintre ai lor.

Ce decădere morală este în zilele noatre! Dar cum eu nu sunt un om decât optimist din fire nu pot să văd decât izbânda neamului românesc.

Dacă vrei să distrugi o naţiune o înfometezi, nu-i mai laşi nici o posibilitate de progres, o faci să-şi piardă trecutul prin inducerea în minţile tinerilor că ţara lor nu merită nimic, îi faci să se simtă încontinuu vinovaţi de trecutul lor. Fraţi români şi cu noi se întâmplă acelaşi lucru, treceţi peste lucrurile banale şi peste orgoliul dumneavoastră şi îmi veţi da dreptate.

Mă simt vinovat de tot ce se întâmplă şi mai sunt mulţi alţii ca mine, dar nu avem încă un punct de plecare, un punct energetic în ideea lansării reţelei morale a izbândei naţionale pe tot cuprinsul ţării.Va fi şi acest punct de plecare sau vor fi chiar puncte, pentru că trebuie plecat cu demaraj, curaj şi mai ales cu încrederea nemărginită în izbândă. Este un punct de vedere, este un mod de a percepe viaţa, este un mod de a lupta. Izbânda noastră naţională se va face doar percepând gravitatea momentului în care ne aflăm, sprijinit de efortul de relansare care se face prin unitatea multifuncţională a spiritualităţii româneşti. Dar avem foarte mulţi trădători, care-i văd la tot pasul, avem foarte mulţi statici, adică cei care nu se implică în nimic, care-şi pierd timpul, dar au pretenţii şi mai sunt, cei puţini, care se implică dar au de înfruntat ura şi obstacolele unor factori de decizie, neînţelegerea multor oameni, indiferenţa altora etc.Şi străinii sunt uimiţi cum unele persoane cu putere de decizie de la noi trădează. Este ceva de nedescris! Cum spui ceva de bine despre România, cum sar trădătorii şi încearcă să te pună la punct sau să te izoleze. Dar cei care cred cu adevărat în viitorul existenţei Naţiunii noastre, merg mai departe, în mersul lor anevoios, plin de oprelişti, dar demn şi nobil.Chiar am fost părăsiţi definitiv de spiritul străbunilor noştri, chiar nu mai meritǎm nimic? Câţi dintre noi nu ne întrebăm aceste lucruri? Câţi dintre noi nu sutem necăjiţi că încet dar sigur pierim ca Naţiune? Dar câţi facem ceva pentru a remedia situaţia? Cum am mai spus-o, în primele mele cărţi neimplicarea este o trădare.

Scriu ce văd şi ce observ despre ţara mea şi încerc să găsesc soluţii despre redresarea noastră ca Naţiune.

Cuvânt către cititori

cercetător dr. Michaela Al. Orescu

Noi, românii, suntem un popor cu o istorie extrem de veche, strămoşii strămoşilor noştri daco-geți erau numiți în antichitate, ”divinii pelasgi”, mai apoi traci şi au constituit popoarele civilizatoare ale Europei şi apoi ale Lumii. Toți europenii sunt frați între ei, având aceiaşi strămoşi, fie că sunt ”latini ”, germanici, celto-gali.

Aceşti europeni au avut la bază aceleaşi tradiții, credințe şi civilizație.

Coagularea triburilor, mai târziu, în națiuni, reformele religioase, organizările sociale şi practicarea aceloraşi legi – inițial – apoi modelate după fiecare popor constituit, i-au diferențiat oarecum, fiecare națiune dezvoltându-se într-un mod specific.

Aceşti europeni au fost cei care au răspândit cultura lor pe alte continente şi/sau au pus bazele unor societăți noi.

Deşi Spațiul Carpatic a fost singurul, în Europa, care putea salva omenirea acestui continent, în timpul glaciațiunilor, de-a lungul vremurilor el şi-a ”diluat” vigoarea civilizației sale, extinzându-te în Lume. Deşi împinşi, dislocați – unii dintre ei – strămoşii daco-geți au rămas ”legați de munții lor”, cum spunea Herodot, iar astăzi, românii trebuie să-şi cunoască istoria (mai veche şi mai nouă), devenind astfel conştienți de rădăcinile ei străvechi, ilustre şi întemeietoare. Această conştiență trebuie să asigure demnitatea şi mândria.

Deşi multiple furtuni au trecut peste poporul român, această ”Pasăre Phonix” trebuie să cunoască încă o renaştere şi are astăzi ocazia de a o înfăptui cu ajutorul fraților săi europeni, care au ajuns mai puternici.

Mulți factori geografici şi politici au contribuit la dezechilibrul cunoscut astăzi la noi.

Nu numai sub comunism, unii români au fost nevoiți să-şi părăsească țara. Cunosc români de mare valoare intelectuală şi morală, care nu şi-au uitat țara natală ci dimpotrivă, şi-au pus munca şi mijloacele lor materiale în slujba promovării imaginii României în Lume, ca în cazul inginerului istoric Caşin Popescu, personalitate de anvergură, care poate da lecții multor istorici.

Spuneam că nu numai sub comunism, unii români au fost determinați să-şi părăsească țara, ci şi în actualitate, mai ales tineri nedreptățiți în munca lor, prin concursul dat unor străini, din partea conaționalilor noştri, laşi, superficiali, slugarnici.

Dacă vorbim de laşitate, ne putem referi la unii istorici, arheologi, oameni din diverse ramuri ale ştiinței sau din presă, care au pus interesele lor personale înaintea datoriei de a apăra valorile neamului care i-a născut, constituindu-se în unelte ale străinilor acaparatori şi duşmănoşi.Astfel, patrimoniul nostru național a pierdut ” pentru câțiva arginți” valori inestimabile, constituite în dovezi de necontestat ale vechimii şi valorii istoriei noastre. Sunt ” oameni de ştiință” care neagă chiar obiectul specialității lor, cu argumente care demonstrează mari lacune în informație, sau chiar fără argumente.

Acele multiple dovezi care ar fi trebuit să constituie actul confirmării rolului neamului nostru în concertul culturii universale, au fost scoase în mod criminal, din țară, şi trebuie să subliniem cu această ocazie contribuția mai mult decât lăudabilă a Ministerului Culturii şi Cultelor, prin inițiativa domnului Ministru Adrian Iorgulescu – un muzician de elită – în recuperarea unor valori de patrimoniu ” rătăcite” şi prin eforturile făcute de a stimula şi realiza o revendicare a valorilor culturale mai vechi sau mai puțin vechi, ca şi recondiționarea unor valori de patrimoniu.

Laşitatea, trădarea şi lăcomia au pus în discuție înstrăinarea valorilor morale (istorice) şi materiale de la Roşia Montană, tărâm cu o străveche istorie şi care poate deveni un centru turistic de interes istoric major, păstrând o istorie străveche pe care nu o au alte centre turistice din Lume.

O amenajare civilizată şi un muzeu (eventual cu mai multe profiluri) ar putea conferi celebritatea pe care aceste locuri o merită! Localnicii se pot califica în munci mai curate, nepericuloase şi chiar mai bănoase.

În această problemă, apreciem în mod deosebit inițiativa unor câtorva politicieni de a se lua atitudine şi a se rezolva cazul în interesul salvării Roşiei Montane de la distrugere ecologică şi de la jefuire.

Avem surpriza fericită şi neaşteptată prin care unii tineri încă mai sunt legați de țara lor, încă păstrează entuziasmul luptei pentru protejarea de-a lungul timpului a valorilor româneşti, cultivând străvechea noastră istorie, cultură cu seva ancestrală, în tradițiile noastre.

Îşi dau seama câtă valoare există în folclorul autentic românesc, fie el exprimat prin muzică, arte plastice, literatură, valori pe care nu le dețin multe popoare importane astăzi în Lume, pentru că toate aceste valori se bazează pe tradițiile foarte vechi ale spațiului nostru.

O parte importantă din societatea românească este înclinată să copieze, fără discernământ, elemente negative ale societăților occidentale, mai curând decât pe cele pozitive, în chip de ”mode”, fenomen la baza căruia se află ignoranța, lipsa de instruire, bravarea unei libertăți nejustificate de condiții morale sau decente.

În acest sens, chiar o parte din presă sau din audio-vizual fac concesii inadmisibile prostului gust sau lipsei de educație şi chiar unor informații false, concesii aducătoare de venituri!

La polul opus, valorile autohtone cu adevărat autentice, nu numai că nu sunt încurajate sau sprijinite, ci sunt supuse unor împingeri în umbră sau chiar unor sabotaje, cu scopul non-afirmării lor. ”Scena ” trebuie ocupată de mediocrități, care nu lasă spațiul celorlalți.
Valorile autohtone sunt înăbuşite, bucurându-se de sprijin, mai curând, alogenii, fenomen care în unele țări din Occident sau din nordul Europei, nu se petrece: sunt sprijiniți preponderent, autohtonii.

În altă ordine de idei, am fost oripilați să aflăm că o ” întreprindere” din Ungaria ar fi solicitat ” administrarea” sau chiar ”cumpărarea ” uneia dintre salinele noastre, pentru a dezvolta în ea un centru de tratament, lucru pe care îl putem face noi înşine, fără înstrăinarea ocnelor! Chiar ne vindem totul?! Generațiile viitoare ce vor mai moşteni?!

Factorii de decizie din România au datoria şi răspunderea de a păstra în patrimoniul ţării, valorile care ne aparţin, care aparţin neamului şi nu unor impostori care deţin puterea vremelnic!
După anii 1989, mai ales, o mare parte din avuţia naţională a fost jefuită în mod scandalos!
O Europă unită nu înseamnă un continent eterogen şi nici un continent cu graniţe permeabile pentru tot felul de acte înaltă trădare!

Sunt mai multe aspecte la care ne putem referi, dar un lucru este cert: Un străin nu-ţi poate face atâta rău cât îţi poţi face tu însuţi! De aceea, sănătatea morală să o căutăm, în primul rând, printre noi!

Istorie străveche la Roşia Montană

cercetător dr. Michaela Al. Orescu

Numele de Roşia (azi Roşia Montană) a străbătut preistoria şi istoria, el fiind legat de centrul străvechi de civilizaţie religioasă, dominat de Mama Mare (Cybele), marea zeiţă-mamă a zeilor, sora şi soţia lui Saturn, al doilea mare civilizator, în neolitic, după Uran.

Numele mamei Mari este păstrat până astăzi de Vârful montan Moma(Mama) din Munţii Codrului, ea fiind venerată ca născătoare a neamurilor pelasgo – latine.

O voluminoasă literatură antică s-a ocupat de numele Mamei Mari şi de cel al Sybilei Erithrea – o ” hodişană” cum se considera ea, locul de origine fiind ” Roşia”, loc sfânt şi al Mamei Mari, aflat în apropierea râului Iad.
Figura acestei ”Mater Montium ”, cum o numea Diodor Sicilianul, era sculptată pe piscurile munţilor.

Prin roirea unor triburi pelasgo-dace, Mama Mare era venerată în Asia Mică (” Mater Idaea”, Mama) Ida de lângă Troia. (Cicero, ” De legibus”, Cart. II.c.9).
Locul de obârşie al Mamei Mari era ţinutul moţilor (urmaşi), respectiv Ţara Zarandului, cu aşezarea Roşia, lângă Abrud, în apropierea Muntelui Găina, a Băii de Criş, Lunca Moţilor şi mai la nord, localitatea Hălmagiu. Numele Mamei Mari – Rhea a fost păstrat în nume de sate, în regiunile muntoase ale Daciei vechi: În valea Haţegului sunt sate numite ”Reea”, ca şi pe teritoriul vechii Sarmizegetuse.

Rhea a fost venerată şi în nordul Dunării de Jos, sub numele de ” Dacia ” şi ”Terra Dacia”, divinitate naţională, ca personificare a Daciei.

Pe o moneda a împăratului Traian (anul 112 d.H.), Mama – Mare-Terra Dacia este reprezentată cu căciulă dacică, stând pe un scaun de stâncă, în mâna dreaptă ținând un spic de grâu iar în mâna stângă un sceptru imperial decorat în vârf cu o acvilă(Juvenalis, ” Sat.” X.43). Alături de ea, doi copii, unul oferindu-i spice de grâu, celălalt, un strugure, simboluri atribuite Mamei Mari, ca zeiță protectoare a agriculturii şi viticulturii.

Nicolae Densuşianu, în opera sa ”Dacia Preistorică ”, spune printre multe altele, că ” întreaga catenă a Carpaților a fost odată un domeniu sacru al marilor divinități pelasgo – dace. Mai ales în Munții Apuseni, ai arimaspilor şi agathyrşilor, s-au găsit urmele unei prosperități materiale şi ale unei civilizații morale înaintate, din timpurile cele mai vechi”.

Cărțile sibiline păstrau o tradiție arhaică privind statuia Mamei Mari, ca făcătoare de minuni, statuie care a intrat în posesia frigienilor de la muntele Ida, pelasgo-thraci-euroindoeuropeni, ca şi frații lor, lydienii şi missii din Asia Mică.

Ovidiu scrie în opera sa ” Fastele” că Mama Mare-Cybele iubea cetatea Troia.

Locul de origine a Mamei Mari era în ținuturile moților de mai târziu, respectiv în Țara Zarandului, unde până astăzi găsim în Munții Codrului – Moma(Mama), în apropierea Muntelui Găina, a aşezării **Roşia Montană**, a Băii de Criş, tot în apropiere, Lunca Moților şi mai la nord, localitatea Hălmaciu.

În nordul Istrului (Dunărea) şi al Mării Negre, cultul divinității telurice a Mamei Mari a fost foarte important, din cele mai îndepărtate timpuri. La sciți, Mama Mare se numea Apia, la suevi Hertha şi ei pelasgo-thraco-euroinoeuropeni, iar la ”estii” de lângă Marea Baltică, zeița se numea ”Mater deum ”(Mama zeului) (Tacit ”Germania”, c.40.45). În nord-estul Galiei, exista cultul ei din timpuri îndepărtate. Fiind divinitate de prim rang, altarele Mamei Mari se numeau în antichitatea romană ”Matroum ”(loc sfânt), considerate de ei ”arhaice”.(Pausanias Cart. V.20.9).

Hidronimul ”Motru ” păstrează numele acestei divinități, astăzi în județul Gorj, Mânăstirea Motru, lângă râul Motru şi Gura Motrului, pe colină, la confluența Motrului cu Jiul, această din urmă mânăstire, celebră, se află pe locul unui templu închinat Mamei Mari.(N. Densuşianu).

În districtul Zarand, comuna Roşia Montană poartă unul din numeroasele nume ale Sibylei Erithrea-Sardana, preotească şi profetească a Mamei Mari şi a lui Apollon. Ea avea sanctuare pentru oracole şi în nordul Transilvaniei (de azi), între Maramureş şi Năsăud, Munții Țibleş derivându-şi numele de la Sibilă.Unul dintre multele ei nume, ” Albunea” a dat numele localității Alburnus Major-com.Roşia de lângă Abrud, astăzi Roşia Montană.

În Munții Căliman se află Vârful Sibilei şi Valea Sibilei. Pe Valea Oltului, în apropiere de Mânăstirea Cozia, este com. Jiblea (Siblea), care mai păstra ruinele unei vechi cetăți şi movile.(Lahovari ” Dicționar geografic al județului Argeş”).

Profețiile Sibylei şi ”cărțile” scrise de ea au avut un mare ecou în Imperiul Roman, ele conținând preziceri, terapeutică şi cântece eroice, o parte dintre ele fiind achiziționate de împăratul roman Tarquinius Superbus (etrusc).

O întreagă literatură antică vorbeşte despre Sibyla Erithrea-Aurina, menționând-o de la Delphi (Grecia), în Lațium(Italia), dar şi în ținuturile pelasge ale Germaniei vechi. (Tacitus ” Germania”, c.8).

În tradițiile ebraice, Sibyla Erithrea a fost considerată ”Regina din Saba ”, care l-a întâlnit pe Regele Solomon, (Carte Regilor, I.10).

Chipul Sibylei Erithrea a fost pictat pe Bolta Capelei Sixtine de la Vatican, de către Michelangelo.

Această este, foarte pe scurt, preistoria şi istoria localității Roşia(Montană), a cărei avuție subterană este râvnită de străini şi pe care urmaşii nedemni, nu sunt în stare să o păstreze şi s-o apere.

Să luptăm pentru apărarea şi păstrarea în patrimoniul României, ROŞIA MONTANĂ neprivatizată, ci ocrotită de UNESCO, drept meleag cu o istorie străveche, cu viitor turistic.

Ausonii – Oşenii

cercetător dr. Michaela Al. Orescu

După vechile genealogii, țara hiperboreană de la Dunărea de Jos (de la Cazane până la vărsare) şi Carpați era țara regelui Atlas şi patria de origine a mai multor triburi şi a mai multor familii ulterior conducătoare, importante, din Asia Mică, Elada, Africa de Nord şi Italia.

Diodor din Sicilia spune că Atlas a avut mai multe fiice, căsătorite cu eroi sau ”zei”.

Titanul Atlas, regele hiperboreenilor, era strămoşul ” ausonilor” (al latinilor şi ”rimanilor” (romani, triburi dinaintea întemeierii Romei).

Episcopul de Thesalonic, în lucrarea ”Comentarii în Dionysium ”, v.78, scrisă în secolul XII, pe baza unor izvoare mai vechi, menționează: ”După cum spun unii, ”Auson”, de la care îşi trag numele ”ausonii”, a fost fiul lui Atlas şi al Calypsei şi a fost cel dintâi care a domnit la Roma, după cum scrie şi autorul operelor despre numele ginților, Ştefan Byzantinul.

Romulus, regele legendar al Romei se mai numea şi ”Altellus”(Festus, p.7), iar familia Iulia se mai numea şi ”Altellus”(Înalt).

Dionysios din Halicarnas (Cart.I,c. 43 scrie că LATINUS, regele latinilor, a fost unul dintre fiii lui Hercules şi al fecioarei hiperboreene Echidna.

Hesiod, în ”Theogonia”(v. 1017), menționează pe Calypso ca mamă a lui ” Auson”, după Homer ea fiind fiica şi nu soția titanului Atlas (”Odiseea”, I,v.50).

După o altă tradiție, regele Latinus a fost fratele lui Auson şi ambii erau fiii Calypsei, fiica lui Atlas (Epid. VII.24).

Calypso este un nume grecizat, procedeu care a contribuit la preluarea panteonului daco-getic de către mitologia şi istoria veche greco-romană.

Evandru, care întemeiase lângă Tibru un oras numit Pallantium, din care s-a dezvoltat mai târziu Roma, apare în vechile genealogii ca strănepot a lui Atlas. Acest Evandru fusese stabilit mai întâi în Arcadia din Pelopones. (Virgiliu, ”Aeneida”, VIII, 134,140).

Nicolae Densuşianu, în opera sa ”Dacia Preistorică ”, menționează că în comunele situate lângă Munții Bucegi, în Transilvania, există patronime care amintesc numele Calypsei : Coleşa, Coleş, iar Coleşani era numele străvechi al satului Corbu din județul Râmnicu Sărat.

Până în secolul V d.H. o parte din populația Daciei avea numele de ”ausoni”.

Istoricul bizantin Priscus, trimis de către împăratul Teodosie cel Tânăr ca sol la Attila, care se aşezase pe Câmpia Panoniei, dincoace de râul Tisa, numeşte ”ausoni” pe locuitorii din regiunea unde îşi avea Attila reşedința, oameni care vorbeau latina rustică (latina veche, bătrână, priscă), oameni care locuiau în apropiere de actualul Satu Mare.O parte din această regiune se mai numeşte şi astăzi ”Țara Oaşului”, iar locuitorii se numesc ”oşeni”.(Titu Budu, vicar în Maramureş).

Tacitus, în opera sa ”Germania” (capitolul 43) menționează un trib important, care locuia aproape de marcomani şi quasi şi care era aşezat în câmpii, în păduri, pe văi şi pe vârfuri de munți, şi ai cărui componenți se numeau ”osi”. Aceştia au fost dizlocați de triburile germanice.

Un cezat românesc din Maramureş se numea în secolul XIV ”OZON” (Kurz, Magazin II,30,6,1961) - ”Kekeziatum possesionis OLACHAKIS OZON vocatae” – numiți Vlahi – Oşeni).O comună importantă din Țara Bârsei este numită şi astăzi ”UZON”.

Ausonii, populație preponderentă în Peninsula Italică, unde au ajuns, oameni puternici şi războinici, ”Ausonii” erau astfel numiți în latina cultă, locuitorii Italiei şi prin Ausonia se înțelegea întreaga Italie.

Numele de ” Auson” era sinonim cu termenii : latin, roman, apoi italian.

Înainte ca etruscii thyrieni să numească, după numele lor, Marea Tireniană, aceasta se numea Marea Ausoniei.

Aceşti ” ausoni” populează Peninsula Italică înainte de venirea etruscilor, popor cu aceeaşi proveniență, sciții – agathyrşi - thyrseni, proveniți din Spațiul Carpatic şi aşezați în jurul mileniului al III-lea î.H. în Asia Mică (o ramură) şi în nordul Italiei şi în Elveția actuală, o altă ramură, ”raseni - reticii” care au dat numele lor Munților Retici. (Nicolae Densuşianu, ”Dacia Preistorică”).

Ce trebuie să învățăm de la nord americani!

Anton Lixăndroiu

America – U.S.A., țară cu mult mai tânără decât România, dar foarte diferită, chiar surprinzător!În această țară trăiesc reprezentanți din toate colțurile Lumii, de toate religiile, culorile, fiind un amestec de limbi vorbite şi obiceiuri, unic în lume!Mulți dintre aceştia trăiesc în comunități etnice, alții sau integrat în alte etnii, în aşa fel încât în final este o singură națiune, cu o limbă oficială – engleza – cu o singură constituție bine definită, cu două partide politice principale – Democrat şi Republican şi cu sute de organizații de toate nuanțele politice.Este o țară bogată, bine industrializată, cu legi stricte, cu reguli de conviețuire normală între diverse comunități, cu legi foarte aspre pentru cei ce încalcă liniştea respectivelor comunități. U.S.A. este o țară puternică atât din punct de vedere financiar dar mai ales militar, în acest domeniu este unică în Lume. Oamenii trăiesc bine, au tot ce le trebuie, mai ales au drepturi prin lege la opinii, adică se pot exprima liber în toate domeniile.Limba vorbită de marea majoritate a populației este engleza, apoi vine rândul spaniolei şi este urmată de zeci de alte limbi ale numeroaselor comunități, dar, limba oficială este engleza.

Nu există discriminare de nici un fel în ceea ce priveşte vârsta, culoarea, comunitatea din care faci parte – în această țară te numeşti american şi nimeni nu protestează, există o aprobare tacită a acestei probleme!

Nu există dispute etnice sau teritoriale sau de altă natură, există o singură țară – U.S.A. şi o singură națiune – americană!

În fața unei atfel de amestec de populații iți pui o întrebare şi anume: poate exista patriotism la această națiune?
Răspunsul este că există şi încă unul foarte puternic.

În momentul când această națiune americană este într-un fel prigonită, sau acuzată de fapte ce nu le-a făcut, sau pur şi simplu este atacată din invidie, americanii iau o atitudine care uimeşte o Lume întreagă! În astfel de situații nu mai există partide politice cu vederi diferite, nu mai există nici o asociație civică sau economică care să gândească diferit în ceea ce priveşte interesul național american.În aceste situații toate neînțelegerile de orice fel dispar.Toți susțin U.S.A.! Voi da un singur exemplu care va explica foarte clar cele de mai sus.

La începutul conflictului din IRAQ, țări europene ca Franța, Germania, etc., au început o campanie antiamericană, cu o mențiune specială pentru Franța care se pare că a inițiat această campanie.Cuvintele antiamericane ale preşedintelui francez Jack Chirac, au afectat enorm toată națiunea americană. Americanii fiind patrioți recunoscuți, au ripostat pe tot cuprinsul Statelor Unite.Aceste acțiuni au dus la afectarea economiei Fanței într-un mod catastrofal.

Nu s-a mai ținut cont de convingerile politice, toți americanii au acționat numai și numai în spirit patriotic. Au distrus în stradă zeci de mii de sticle de vin franțuzesc dar au și anulat mii de comenzi de vinuri, au distrus cosmetice franțuzești, au anulat excursii în Franța etc. Aceste evenimente au făcut ca economia Franței să sufere enorm!

Germanii au fost mai deștepți, văzând riposta Americii, imediat sau detașat de Franța și nu au avut de suferit economic.

Sigur că țara noastră, în situații asemănătoare nu poate acționa identic ca U.S.A., în mare parte si datorită situației noastre economice, dar poate acționa ca un singur tot unitar la multiplele jigniri care ni se aduc de către alții, total nejustificate!

Am fost insultați etnic, dar nimeni nu s-a sesizat, am fost insultați în marile cotidiene ale Lumii cum ar fi publicațiile New York Times și Herald Tribune etc, deasemeni nimeni din oficialii țării nostre nu au ripostat. Sunt acțiuni antinaționale chiar pe teritoriul țări noastre, dar toți conducătorii noștri se fac că nu văd. Românii noștri trebuie să învețe de la nord americani unitatea acestora, faptul că în astfel de cazuri sunt toți uniți și de aceea au o forță extraordinară de ripostă.

Dacă nu vom acționa în spirit național pentru apărarea neamului nostru milenar, a bogățiilor noastre culturale, istorice, geografice, vom dispărea ca Națiune.

Am primit moștenire, poate cel mai frumos pământ de pe planetă, de la strămoșii noștri unici în Lume și avem obligația de a apăra acest teritoriul al nostru!

Este uimitor cum această națiune americană este unită atunci când mândria lor națională este afectată – ocazie când toate disputele lor politice interne dispar și se formează o unitate extraordinară între politicieni și națiune. Acest exemplu trebuie urmat și de țara noastră, unde încă se mai continuă să primeze interesele personale în detrimentul interesului național.

Identitatea națională se păstrează și se construiește prin lege, neam și tradiție
Asta înseamnă să fii român!

Andreea Filip

Într-o societate mercantilă în care fiecare eveniment este perceput ca o afacere, devine din ce în ce mai greu să lupți împotriva mentalității al cărui pion principal are tendințe financiare. Însă românul este învățat să lupte, însăși viața transformându-se într-o bătălie continuă. Unii sunt vrednici în cuvinte, alții în fapte. Eu prefer să transform cuvântul în faptă și pentru asta nu trebuie decât să dau viață ideilor. Cu o istorie atât de bogată și plină de evenimente precum este Istoria României, cu personalitățile ce au câștigat cu greu libertatea și demnitatea poporului, cu tradițiile populare și sărbătorile autohtone, ar trebui să ne mândrim, pentru că ele dau contur unui tot numit România.

Însă ajungem să acordăm o mai mare importanță lucrurilor ce nu ne privesc în mod direct, doar din dorința absurdă de a găsi ceva în comun cu aceia ce, în viziunea noastră, trăiesc o viață mai bună. Putem avea orice ne dorim, important este să facem ceva în sensul ăsta. Mai presus de tot, să fim Români.

Treptat începem să ne pierdem identitatea, înghesuind tradițiile într-un colț lipsit de atenție şi plin de praf. Fără să realizăm, renunțăm, pentru un preț de nimic, la ceea ce reprezentăm în fapt.

Tradiția populară îl are pe Dragobete şi totuşi românii au ajuns să dea o mai mare importanță sărbătorii americane.

Nu am nimic cu sărbătorile americane, sau cu alte sărbători din alte tări, ci dau numai exemple. Dacă l-am preluat pe Sfântul Valentin avându-l pe Dragobete, mai ar fi doar un pas până să luăm Ziua Recunoştinței cu al lor curcan american, în locul Paştelui. De ce am preluat atât de uşor şi Halloween-ul, fără nici o semnificație pentru noi?

Caracterul românului şi nu numai al lui, este influențat de interes, lucru ce determină dispariția treptată a valorii ce ar trebui să il contureze ca om. Vulnerabilitatea generației tinere crează mediul ideal dezvoltării unei firi lipsite de scrupule. Totul în jur se transformă în obiecte peste care poți trece indiferent dacă au sau nu viață. Ajungi să nu mai suporți să fii folosit şi te transformi în omul pe care alta dată îl detestai.

Trăim într-o țară în care mentalitatea este singurul inconvenient ce pare fără leac.

O luptă oarbă pentru putere şi bani. O lume prea materială şi falsă din care nu-ți doreşti decât să pleci. Maturizarea devine cel mai dureros proces de intrare în cruda realitate pe care viața o reprezintă. Descoperi treptat că principiile cărora îi erai fidel se năruiesc şi dispar în fața unor monştri creați de viața ce te înconjoară. Descoperi treptat că drumul pe care porniseşi, deşi inițial părea drept şi uşor, nu era decât o aluzie. Pe el sunt capcane şi obstacole, sunt nisipuri mişcătoare cărora, dacă nu le faci față, ajungi să le oferi hrana ce le menține în viață: sufletul.

Mereu, înaintea ochilor am avut o mare de oameni, care în funcție de atitudinea mea, de simpla mea prezentă, indiferent de natura ei, s-a separat în două: calea de mijloc e calcată de paşii mei, e drumul meu, cu urcuşurile şi coborâşurile lui.

Pe de o parte sunt cei care-mi sunt alături, acceptându-mă aşa cum sunt, încurajându-mă şi înțelegându-mi firea, personalitatea, caracterul, ce sunt deja conturate, ce nu imită nimic şi pe nimeni. În cealaltă parte, mult mai numeroşi, sunt cei care în detrimentul vieții lor sedentare, lipsite de cel mai elementar gust, preferă să arunce cu pietre, poate pentru a-mi îngreuna drumul cel de mijloc, poate pentru a mă lovi, sau a mă răni în aşa fel încât să nu-mi pot continua calea. Nu poți învinovăți pe cineva pentru eşecurile tale doar pentru că nu eşti în stare să recunoşti firea slabă ce te-a determinat să cedezi. Nu poti refuza la neşfârşit adevărul care te topeşte ca om. Nu există nu pot, există doar nu vreau.

În majoritatea cazurilor, cel ce nu reuşeşte să se reculeagă după o bătălie pentru a câştiga lupta este un om de nimic. Oare am uitat de câte ori am luptat ca naţie să ne câştigăm libertatea? Am trecut peste dominaţia atâtor popoare care au dorit să ne anihileze , să ne cucererească, să ne doboare. Avem luptători care şi-au dat viaţa pentru România şi libertatea ei. Am înfruntat un comunism care prin limitări, prejudecăţi şi sărăcie a distrus generaţii la rând, vieţi. După 18 ani, am înlăturat atât de puţin din acele concepţii şi am rămas cu atât de multă sete de libertate, pe care nu o putem focaliza în direcţia cea bună.

Lipsa banilor de atunci a transformat puterea de a îi face, acum, într-un sistem bolnav prin care toată lumea încercă să câştige cât poate mai mult.

Sunt uitate valori ca integritatea, cinstea, onoarea, corectitudinea. Suntem români doar pe jumătate şi învăţăm degeaba Istoria Românilor la şcoală. Dar de fapt ce istorie învăţăm, cea realizată de comunişti ? Trebuie să luptăm pentru a ne învăţa istoria corectă a Naţiunii noastre. Valorile moştenite sunt transformate în aburi de speranţă că, odată va fi mai bine, însă pentru asta, nu facem nimic. Ba mai mult, îndemnăm copiii să studieze peste graniţe, unde învăţământul este mai puţin corupt şi mult mai practic decât la noi. Migrarea către alte ţări a devenit un adevărat fenomen care ar trebui să îngrijoreze pe cineva, însă nimănui nu-i pasă. Cea mai mare dovadă de laşitate este să pleci din ţara ta fără să încerci să construieşti ceva ! Dar pentru un suflet slab, este cu atât mai greu să ia de la capăt o muncă după ce zi şi noapte s-a străduit la ea, iar la o pocnitură din degete i-a fost transformată în ruină.

Atunci, singura soluţie, rămâne cea de a clădi într-un mediu în care lumea înconjurătoare nu este factorul distrugător. Avem nevoie de civilizaţie. Într-o societate civilizată, averea, aspectul sau atitudinea celui de lângă tine nu ar trebui să reprezinte nimic. Atunci, fiecare va înţelege cât de importantă este viaţa trăită pentru el însuşi.

Am întâlnit tineri care, supuşi mereu unui sistem bolnav, doresc să ofere copiilor pe care îi vor avea, un mediu mai sănătos decât cel din ţara noastră. Să crească, să se dezvolte şi să dobândească o mentalitate care să-i ajute să desfaşoare o viaţa lipsită de problemele pe care, prematur, un copil le întâmpină deseori.

Problema principală a tuturor greutăţilor cărora trebuie să le facem faţă este modalitatea de a trata lucrurile. Instituţiile şi oamenii care le conduc se supun, la rândul lor, unui sistem de valori care s-a degradat treptat şi pe care, dacă nu îl schimbăm, avem toate şansele să ne copleşească, să ne ucidă ca naţie. Haosul din învătământ, economie, sănătate şi din restul domeniilor afectate se va domoli când oamenii vor înţelege că nu este de ajuns să lovească în persoanele din funcţia cea mai înaltă ci în sistem. Unele dintre aceste personaje, ajung acolo neavând nimic în comun cu obiectivele ce trebuiesc îndeplinite. De aici pornesc managementul prost şi consecinţele ce urmează acestui comportament total lipsit de interes.

Pentru că nu ştim ce înseamnă să ai bani cu adevărat, unii dintre noi chiar credem că facem parte din pătura de mijloc. Aşa ceva nu există în România. Noi suntem ori prea bogaţi, ori săraci.

Cum pot eu să cred în oameni, când în fiecare zi, nu văd altceva decât exemple de ființe, care îmi interzic încercarea de a avea încredere în ceva? Lumea se împarte în două: excroci şi fraieri. Nici aici nu există cale de mijloc. Cei care sunt excroci au transformat din comportamentul pe care îl au, o adevarată pasiune.

Când simți că îți merge mai bine adoptând poziția egoistului, devine destul de dificil să te mai gandesti la cel de lângă tine, aproape imposibil să-i oferi o mână de ajutor.

Trebuie să ne reamintim să fim oameni mai presus de orice.

E un lucru mare să fii deştept, dar să insişti continuu pe tema asta devine destul de supărător şi chiar lipsit de gust. Oamenii cu adevărat înzestrați intelectual nu uită niciodata de unde au plecat, nu obişnuiesc să se laude, nu vorbesc în plus şi nu judecă pe alții. Democrația a fost interpretată greşit de români. Libertatea de gândire, exprimare şi acțiune a ajuns să însemne depravare şi dizolvare a tradițiilor şi valorilor ce ar trebui să ne caracterizeze ca nație. Educația este primul pas către un mod de viața sănătos. Programele de sănătate inițiate în școli sunt inutile. Tinerii acceptă cu greu să asimileze informațiile oferite, nu dau importanță faptelor, acționează necugetat şi ajung să suporte consecinte ce îi afectează pe întreg parcursul vieții. Avem nevoie de o mentalitate sănătoasă, pentru ca tânăra generație să se dezvolte frumos. Acest lucru nu se poate realiza decât în momentul în care fiecare dintre noi va lua atitudine şi-şi va îndrepta atenția asupra ceva-ului ce trebuie să devină în această viață şi nu asupra detaliilor ce ne captează şi ne topesc puțin câte puțin.

Simți nevoia acelui lucru indefinibil care să te întregească, cu care să te identifici, ce te conturează ca om.Trebuie sa ştim ce vrem de la viață.

Acest lucru nu se poate defini. E certitudinea că ştiu cine sunt şi ce vreau să fac mai departe. E siguranța că nimeni şi nimic nu mă poate schimba, manipula, influența. Multe din lucrurile pe care mi le-am dorit s-au implinit numai crezând în ele, crezând în mine. Idealul național este foarte important pentru mine, este o forma de luptă, este o forma de mândrie, este o forma de respect pentru strămbuni.

Am încredere în omul de lângă mine, cred în bunele lui intenții şi mereu mă trezesc cu o mare dezamăgire. Degeaba vreau să-mi înec subiectivitatea în obiectivitate. Nu pot schimba lumea. Dar de ce ea încearcă să mă schimbe pe mine?

Explicațiile şi scuzele nu au nici o valoare. Ajung la un moment, in care descopar ca e foarte greu să îmi dau seama de adevarata față a unui om. Mă cred în stare să fac diferențe, să simt o pesoană de la prima privire, primul cuvânt, primul gest. Omul este mult mai complex decât pare şi este de foarte multe ori influențat de anumite nevoi personale.

Nu mă las învinsă, cred în continuare în oameni şi sunt îndeajuns de puternică să mă pot războ cu tentația de a trece în tabăra celor care nu cunosc decât răutatea interesului propriu. Încă mai cred ca le pot face față şi asta pentru că refuz cu toata puterea să accept faptul că cei cărora le-am dat crezare, cărora le-am deschis sufletul, se dovedesc lipsiți de sentiment.

Dar eu nu mă înşel. Ştiu că, mai devreme sau mai târziu, din fiecare persoană va ieşi la suprafată adevăratul caracter.

Să laşi loc de un salut pe unde treci este un lucru mare, dovedeşte nivelul de civilizaţie şi educaţia la care se poate ridica respectiva persoană. Ajungi însă, din păcate, să fii folosit de oameni care se presupune că au integritate, experienţa de viaţă şi o educaţie aleasă în spate.

Nu spun că eu nu gresesc. Numai eu ştiu câte greşeli am făcut, câte consecinţe am îndurat, însă întotdeauna mi-a plăcut să nu regret ce spun sau fac. Niciodată nu mi-am dorit să dau timpul înapoi. Niciodată nu mi-a plăcut să fi făcut altceva decât am făcut la un anumit punct din viaţă. Nu vreau să rănesc pe nimeni şi mereu mă trezesc că eu ies cea mai rănită din toată povestea. Sunt mică într-o lume atât de mare. Sunt o persoană care mai crede în oameni cu toate că mereu am motive să nu o mai fac, sunt mereu în căutare de oameni care să-mi merite încrederea, devotamentul şi respectul. Nu vreau să ajung să cedez. Nu vreau să ajung să mă ascund în spatele aparenţelor.Nu voi ceda pentru că mai găsesc şi români adevăraţi gata de luptă pentru Naţiunea noastră, gata oricând să urmeze cu mari sacrificii calea adevărului.

Sunt la început de drum, sunt dispusă să risc mult, pentru mulţi nu sună a bine, însă riscul este tot ce mă atrage în viaţa asta.Cum aş putea eu trăi doar pentru a-mi omori timpul? Niciodată !!!

Până nu dă viaţa cu tine de pământ, târându-te prin tot felul de crize, nu vei afla niciodată câtă putere zace în tine.

Eu am altă metodă de a crede în ceea ce reprezintă acel spirit guvernator. Morala este esenţială, pentru că prejudecăţile şi gura lumii nu fac altceva decât să perturbe şi să altereze un mod de viaţă.

Mă pierd în lumea asta mare si aglomerată, dar de fiecare dată cand mă regăsesc sunt mai puternică!

Ştiu că vreau bani pentru a trăi decent, dar nu o viata luxoasă. Nu am nevoie de o limuzina la intrare în vilă, de camere numeroase şi tot atâtea băi, nici de etaje sau servitoare. Nu sunt greu de dobândit şi asta pentru că totul are preţul lui, însă preţul acesta este prea mare pentru mine. Compromisul de lux transforma conştiinţa în praf. Sunt devotată unui crez şi anume crezului naţional, realizat pe drumul adevărului.

Dacă la capătul vieţii sunt printre ruine ori nu am fost în stare să construiesc, ori ce am construit a fost fals, falsul cade la o simpla atingere. Dar dacă îmi scriu viata cu propriile cuvinte, pentru mine poate fi imperiu ce pentru altii e doar un bordei şi prefer să trăiesc într-un bordei, decât într-un templu al minciunii, nesiguranţei şi iluziei.

Oamenii uită să fie mai presus de orice oameni, năvăliţi de o răutate pe care singuri o construiesc şi pe care cu prea mare pofta o consumăm. Dar cum să fac, într-o lume ca asta, să-mi deschid sufletul, să plec de la premisa de nevinovăţie, când bunătatea este răsplătită cu trădare? Mi-e imposibil să-mi construiesc încrederea sau dragostea. O simt sau nu şi asta am trăit pe propria piele. Am avut încredere şi am fost dezamăgită, am iubit, atât cât îmi pot defini termenul şi s-a dovedit a fi imposibil.

Totul e prea material, într-o lume materială, totul e agonie, într-o lume în care spiritul devine o nălucă pe care o prinzi cu voința, iar voința lipseşte.

Invidia, puterea nefastă a banilor, a puterii, distruge ceea ce sufletul ar trebui să simtă. Nu iei nimic cu tine în cealaltă lume, nici nu mă interesează dacă există o astfel de lume atâta timp cât mie mi-a fost dat să o trăiesc pe asta, însă cu siguranță nimic nu are voie să mă dărâme atâta timp cât eu sunt cea care construiesc ceva în jurul meu, iar acel ceva e însăşi viața.

Deseori simt nevoia să dau alt sens vieții. Să ies din monotonia cotidianului, să distrug zumzetul pe care îl aud în fiecare zi. Da, ajung în acele locuri de unde lumea se vede altfel.

Avem o țară frumoasă. Este țara în care nu am ales să mă nasc, dar locul din care nu aş pleca niciodată. Dacă lăsăm la o parte tot ce conflictele de interese stârnesc atribuit contextului politic actual, descoperim nişte tărâmuri pentru care, ani la rând, strămoşii noştri au luptat. Fiind din Constanța nu pot să nu vorbesc despre oraşul meu natal, un oraş plin de istorie.

Constanta, unul dintre cele mai mari oraşe ale României, are o istorie frumoasă care însa cade pradă uitării.

Edificiile de patrimoniu ale judetului Constanta reprezintă punctele cardinale ale unui trecut glorios.Țărmul Mării Negre este un izvor nesecat de istorie şi evenimente controversate de-a lungul anilor. Istoria oraşului Tomis se pierde în negura timpului.

Când Dobrogea a fost recuperată de Statul Român, se contura ca un sat turcesc ale cărui străzi erau nedelimitate. Casele erau construite din materiale precare, întreaga regiune părea fără soluții urbanistice. Regiunea se delimita până la bulevardul Elisabeta, actualul Ferdinand. Numele unuia din cartierele Tomisului, Constantina se va impune asupra întregului oraş. Prima idee despre Constanța a fost să fie port. În drumul către imensele eforturi de a construi, delimita şi finanța cel mai important proiect al acelor vremuri, personalități precum Carol I, I.C.Brătianu, Kogălniceanu şi chiar Eminescu, din partea presei, au susținut şi s-au implicat în demersurile programului. "Un port maritim este extraordinar, îți garantează accesul în lume", spuneau pe acea vreme politicienii de elită. Dar pentru ca astfel de construcții erau o adevarată provocare şi foarte greu de materializat, Constanta a devenit prima stațiune balneoclimaterică a țării. Eforiile nu existau iar stațiunea Mamaia era doar o limba de pământ. Una dintre cele mai importante edificii din acea perioadă, clădire a cărei semnificație simbolică este impresionantă până în ziua de azi, este Casinoul. Prima tentativă a fost cea din 1880. Situat lângă farul Genovez şi construit din lemn, "Sala de cură", precum era denumit atunci, nu a avut o viață lungă. În 1892, clădit pe o porțiune fără o structură rezistență, Casinoul a fost spulberat de furtună.

Anul 1903 a fost punctul de plecare către construirea unei clădiri grandioase.

Orasul s-a extins, solul a fost extras din mare, iar sub conducerea prefectului Scarlat Varnav, fundațiile noului Casino au fost ridicate. Conflictele politice dintre conservatori şi liberali s-au răsfrânt şi asupra arhitecturii vechiului Tomis.

Marele arhitect Daniel Renard a pus bazele construcției, însă la putin timp, conducerea a fost monopolizată de conservatorii care au schimbat planurile inițiale. Revenirea liberalilor a dus proiectul la finalizare în 1910, după ce timp de şapte ani Casinoul a avut ca temelie trei rânduri de fundații. Astăzi, clădirea reprezintă cel mai important edificiu al Constantei, al cărui stil "art nouveau" atrage privirile tuturor persoanelor ce calcă faleza Mării Negre. Edificii cu o puternică influență asupra identității, tradițiilor şi conştiinței românesti sunt cele de cult. Biserica Greacă are în spate o istorie impresionantă pe care nu foarte mulți localnici o conştientizează. "Sunt prea puține lucruri pe care constănțenii le cunosc despre arhitectura oraşului lor", a declarat Doina Păuleanu, directorul Muzeului de Artă Constanta. Pentru că, scăpați de sub dominația otomană în 1878, locuitorii Dobrogei nu aveau cetățenie, construcția Bisericii Greceşti a stârnit, în nenumărate rânduri, controverse covârşitoare.

Prima dintre ele avea la bază locația lăcaşului de cult. Biserica a fost ridicată pe un cimitir musulman, fapt care a iscat nenumarate polemici. Era inadmisibil ca un loc sfânt de credință ortodoxă să fie înălțat pe mormintele celor care i-au dominat ani la rând.

Pe de altă parte, planul unui alt lăcaş de cult, cel al Catedralei a fost schițat în 1885 de doi arhitecti importanti, Al.Orescu si Benis, iar pictorul George Demetrescu Mirea, un artist de anvergură din acea perioada, a fost cel care era în măsură să efectueze lucrările de pictură ale Catedralei. Un nou scandal a izbucnit şi de această dată. Artistul era acuzat de faptul că picturile lui erau laice şi astfel condamnat de faptul că figurile nu reprezentau chipuri de sfinți, ci imaginile unor doamne ce au facut parte din viata lui.

După zece ani de controverse, Catedrala a putut fi sfințită, în timpul lui Tache Ionescu, însă frescele începuseră să se deterioreze, astfel încât a fost repictată dupa al doilea război mondial. Marii proiectanți ai istoriei şi-au pus amprenta pe viata arhitecturală a Constanței, lăsând în urmă, edificii care astăzi semnifică trecutul ce ne identifică spiritual, ca neam şi tradiție. Ioan Berindei este unul dintre acei oameni importanți care au proiectat clădiri impresionante pe țărmul Marii Negre. În urma cercetărilor istoricului Doina Păuleanu, Casa cu Lei s-a conturat din schițele lui, întrucât elementele stilistice tuturor arhitecturilor concepute de el, leii, sunt specifice lui Berindei. Cu toate acestea, bijuteriile arhitecturale ale Constanței sunt prinse în vârtejul intereselor financiare şi funciare. Scăpare avem şi depinde în mare măsura de noi.
Şi, pentru că, de multe ori, îmi place să imi iau rucsacul în spate şi să colind România, am ajuns din Constanța în Moisei. Este un sătuc din Maramureş.

Aici oamenii sunt calzi şi primitori, iar priveliştea este mirifică. Liniştea pe care munții o ascund se regăseste în sufletul fiecărui om ce trăieşte în această zonă. După câteva minute, timp în care păşeşti pe drumul spre inima muntelui, am ajuns pe platforma din care se puteau vedea satele asezate în zonele de vale. Casele dintre munți nu dau nici o clipă impresia că omul a ajuns într-un loc nepermis, ba dimpotrivă, ai impresia că mereu şi-a avut locul acolo. Fumul ce iesea din hornuri era dovada pulsului de viață ce se contura. Aici oamenilor nu le pasă de averi şi putere financiară, aici oamenii trăiesc pur şi simplu.

Te ajută, te îndrumă, şi nu uită că sunt români.
Natura a fost generoasă cu aceste plaiuri, liniştea codrilor nefiind tulburată decât de susurul râului. Soarele îşi găsea ascunziş printre frunzele brazilor iar cerul roşiatic şi mereu senin îi era martor. Dimineața era frig, iar mijloacele de transport în comun nu erau comode. Asta nu împiedica oamenii ce se duceau la muncă să nu încălzească atmosfera prin poveştile pe care le împărtăşau. Am ajuns la Sighet. Memorialul Victimelor Comunismului şi al Rezistenței reprezintă sectoare din istoria Națiunii române pe care, dacă uneori le ignorăm, aici le putem trăi. Experiența trezeşte sentimente profunde. Zeci de camere ornamentate cu grijă, celule păstrate cu decoruri clipelor de coşmar ale deținutilor. Camerele de tortură, paturile în care conducători ai Statului au murit, filme documentare, înregistrări audio şi imagini cutremurătoare te proiectează în trecutul, pe care majoritatea românilor îl uită, dar şi mai grav nu-l vor să-l ştie.

Sunt locuri frumoase în Maramureş. România este țara în care avem toate formele de relief cu o poziție geografică extraordinară.Trebuie să ne apărăm aceste teritorii. Nu credeam că pot ajunge în celălalt capăt al României la 20 de ani, dar am reuşit. Numai luptând vom reuşi şi noi românii să ne păstrăm teritoriul şi tradițiile ancestrale.

Concluzii

Noi, autorii am înțeles, cum de altfel o demonstrează şi cartea, că singura noastră şansă este unitatea prin combativitate. România se va redresa cu adevărat numai dacă vor exista români cu adevărat inteligenți şi curajoşi şi privind problema națională, gata de riscuri şi lucrul cel mai important fiind inteligența transmiterii prin educație a acestor calități de caracter. Duşmanii cei mai mari ai acestor oameni vor fi cu siguranță cei care ar trebuie să-i protejeze şi să le elibereze drumul nobil pe care merg.

Important este că mesajul nostru a fost perceput cum trebuie în țară dar şi în afara ei.Că vom avea multe oprelişti asta va fi normal, pentru orice cauză cu adevărat nobilă există oprelişti dar numai aşa vom izbândii cu adevărat. Noi vom scrie, cu optimism dar şi cu realism despre țara noastră, care merită un viitor mai adevarăt şi mai eficient şi care trebuie să rămână în istorie.Când şi dacă va venii momentul vom trece de la scris la fapte, deplin legale, dar cu impact direct asupra unei părți a populației româneşti. Dacă încercăm să ne apărăm valorile noastre ancestrale imediat suntem categorisiți ca extremişti sau neeuropeni, pentru că noi românii nu avem voie să ne înțelegem istoria mult mai veche ca a celor țări ce stăpânesc astăzi Lumea. Dacă suntem supuşi şi suntem o țară numai de consum nu ne mai face nimeni nimic pentru că suntem pe drumul dispariției, dacă ripostăm repet, în cea mai mare legalitate, supărăm, dar cum am mai spus-o şi în celelalte cărți, să supărăm, pentru că noi nu facem decât să ne apărăm identitatea națională.

Tipărit la
SC Nedea Print SRL
Tel.: 6850514

ISBN: 978-973-0-05212-1